

Proljeće 2011. koje je jučer zakucalo na vrata sjeverne Zemljine polutke polagano nam donosi ogromne promjene koje će se odraziti na naše živote. Prirodni ciklusi se nastavljaju, život buja i priroda se budi, čekajući da se i mi ukrcamo na njen vlak, ali ipak biramo još neko vrijeme (možda stoljeće il' dva) čekati u sivilu zime koja se još uvijek zadržava u mnogim glavama i srcima. Napokon shvatih da treba pratiti prirodne procese, slušati glas duše koja ne može opstati u stagnaciji mimo zakona ljudske i opće prirode te se rješavati negativnih emocija. Opet se javljaju zle sile namećući strah i ratove, zakone i poreze. Stoga se odričem straha koji me koči, odričem se umjetnih zakona koji idu protiv zakona prema kojima bismo svi trebali funkcionirati.

Vrijeme je nezaposlenosti i tko god je nezaposlen, počinje polagano padati u depresiju. Ona zacrnjuje um, koči razmišljanje. Većina onih koji su zaposleni u sustavu također su nesretni jer su potplaćeni, maltretirani, izrabljivani i preumorni od ritma, u nemogućnosti da rade ono čemu su se nadali i u što su ulagali. Bit je u tome što sustav uspješno djeluje konstantno održavajući negativne emocije u ljudi. Dokle god se tako osjećamo, unutarnja energija pada, onemogućen je rad na sebi koji bi definitivno rezultirao i boljim međusobnim odnosima. Ne sluša se srce, slušaju se autoriteti i pleše se na njihovu glazbu, crne note, prikrivene i nečujne zvuke čije slušanje rezultira razdorom između čovjeka i prirode, čovjeka i čovjeka. Ako sjedim kod kuće jer nemam posla, onda ću radije birati razmišljanje i rad na svojoj duši, a ne apatiju.

U glavi mi se već dugo kuha juha od sastojaka koji se na silu ubacuju od strane vladara i njihove vojske ispranih umova te od strane bližnjih koji nesvjesno prenose svoju lošu energiju za koju ne znaju da ih je obuzela jer tako netko želi. To je sve skupa dovelo do ključanja i naglog prevrata. Posao tražim, ali to ne znači da sa bližnjima moram svakodnevno pričati o tome. To oni, naravno, ne razumiju i za njih šutnja prema tome znači neaktivnost u potrazi. Ako se ne priča o poslu, u obiteljskim i prijateljskim krugovima priča se o nedjelima vladajućih, o ostalim teškim temama nakon kojih većina uzdahne: „O bože, pomozi nam...“ Ako se ne priča o općoj apatiji, priča se o susjedima ili prijateljima kroz ogovaranja, receptima za kolače ili se jednostavno moli – moli se za Japan, moli se za Libiju, moli se za bližnje, moli se za mir, moli se svaku glupost. Očekuje se pomoć i promjena, a ona ne stiže. Ne stiže jer se malo tko bavi onime što je u njega okrutnim i tihim procesom usađeno i što pomaže u održanju stanja svijesti koje se potom projicira prema van, utjelovljuje u autoritetima i njihovom ratu protiv čovjeka, njegovog zdravlja i slobode. Nakon toga poseže se za pomoći izvana, a bogovi su prezauzeti s ispunjavanjem molitvi pa ne stignu sve na vrijeme ispuniti. Onda se to naziva njihovom voljom i time se odgovornost sa nas samih prebacuje opet na vanjski, obično iluzorni faktor.

Uvidjevši da treba pomalo kreirati svoj svijet jer se s ovim trenutnim svijetom ne slažem i ne prihvaćam ga više kao svog, odlučio sam u ladice pospremiti ono što drugi žele da budem. Pokušavaju nam nametnuti potpunu kontrolu, pokušavaju od nas učiniti pokorne bezosjećajne zombije koji će raditi i razmišljati u njihovu korist, a na štetu vlastite duše. Guraju nas u saveze zla, u jednu bezumno jednoumlje u kojem nas apsurdnim zakonima čak pokušavaju natjerati da

ne pomognemo bližnjemu popraviti ni raspoloženje, a kamoli slavinu. Pokušavaju pratiti svaki naš korak, usmjeriti sav naš životni put na svoju trasu smrti tijela i duše. Govore u naše ime, lažiraju naše mišljenje u izmišljotine koje idu njima u prilog, pokušavaju stati ispred nas i u naše ime djelovati nehumano.

Stoga se odričem toga da me naša vlast predstavlja kao građanina čija je država u NATO Partnerstvu za mir koje trenutno pomaže ostvarenju mira u Libiji i svijetu tako što ubija ljude. Odričem se bilo čega spomenutog u moje ime od strane bilo kakve ustanove ili organizacije koju žele da slijedim. Odričem se zatvaranja u sebe i dehumanizacije koju žele ostvariti apsurdnim zakonima. Odričem se priznavanja svakog svog koraka, prijavljivanja svakog svog odlaska na WC „nadležnim“ tijelima. Odričem se sebe kao proizvoda koji je ispao iz njihovog kalupa, odričem se brige oko toga kakav sam u očima hipnotizirane gomile. Odričem se njihovog poimanja zabave koja zrači iz zlih kućnih kutija s antenom. Odričem se njihovog štiva kako bih mogao čitati svoje knjige, pisati svoje priče. Odričem se njihove definicije ljubavi kako bih pronašao ljubav koja tinja u meni i proslijedio je dalje drugima putem zračenja iz svoje duše. Za njihove zakone, proglase i parole u svojem umu kreiram tipku „Ignore“ i po njoj počinjem mahnito udarati. Idem u potragu za vlastitim poretkom i odričem se Novog svjetskog.

Odbijam plesati prema njihovim notama i nauditi drugome. Odlučujem stvarati svoju glazbu duše. Odričem se njihove buke i hipnotičkog ritma prema kojem bih trebao stupati. Odričem se loših ljudi i zlih jezika. Uzimam dobru osobu za ruku i vodim ju u prirodu da promatram jezero i šumu, da umjesto buke slušam tišinu i topli glas onoga tko govori iz srca, a ne ono što mu kažu...

Izvor: Danijel Ambrozić, http://www.4dportal.com

